

lighed til at see Sagen fra en ny Side. Det Samme maa naturligtvis gjælde, naar der er gjort væsentlige Forbedringer i Redactionen, saa at det er bedre udtrykt end saaledes som det Thing, der først havde behandlet den, havde givet det. Noget anderledes stiller Sagen sig, naar det Punkt, som det ene Thing, i nærværende Tilfælde Folkethinget, har sat til, allerede er blevet behandlet i samme Form af det andet Thing, i nærværende Tilfælde Landsstinget; og det har været Tilfældet med det, som nu er under Spørgsmaal; det er netop det samme, som ved den tidligere Behandling i Landsstinget har været for og der er blevet forkastet. Imidlertid maa man jo ogsaa i dette Tilfælde paa ingen Maade betragte det som Noget, der kan være fornærmeligt; man maa overhovedet i Henseende til Thingenes Forhold til hinanden afvise al Tanke om Pirrelighed, man maa betragte det som en Tjeneste, der vises derved, at man faaer Leilighed til at drøfte Sagen paany. I det nærværende Tilfælde maa det jo altsaa betragtes som Noget, der er skeet i al Benfabelighed og Gemytlighed, at man gjør Landsstinget opmærksom paa og beder det endnu engang at tage dette Punkt under Overveelse. Men jeg mener ogsaa, at der paa den anden Side ikke er Anledning til til Krænkelse eller Pirrelighed, naar man sender det tilbage og siger: Vi takke for, at vi have havt Leilighed til paany at overveie Sagen, men vi ere dog komne til det Resultat (jeg forudsætter indtil videre dette), at vi ikke kunne overbevise os om, at vor foregaaende Beslutning var urigtig. Naar man altsaa gjør dette, saa troer jeg ogsaa, at man i al Benfabelighed og Gemytlighed kan sende det tilbage, og man siger jo derved blot, om ikke nu ogsaa Folkethinget vil tage Sagen under ny Overveelse, om det maaffee ikke var bedre, at Loven udkom i de Punkter, som begge Thing have været enige om, og at man derimod udsatte det Andet, naar Folkethinget fandt det fornødent, at gjøre nye Forslag i en lignende Retning denne eller en anden Gang. Der er altsaa ingen absolut Nødvendighed for at Sagen skulde falde bort, fordi vi ikke gik ind paa dette Forslag; thi det Øvrige kan jo meget godt blive staaende.

Stampe: Jeg skal erklære mig aldeles enig med den ærede 1ste Landsstingsmand for 9de Kreds (Dahl), idet han yttrede, at Contractsfriheden, Contractsheligheden var allerede brudt ved det foreliggende Lovforslag, idet Fæstterne have faaet Tilladelse til at tage deres Beslagtede og Besvogrede tilhuse; men jeg kan derimod paa ingen Maade erklære mig enig med ham i den Conclusion, han har uledet deraf, at fordi Contractsheligheden i en mindre Grad er krænket, at man derfor tillige skulde være berettiget til at krænke den i endnu større Grad, naar han ikke kan bevise mig, at det er nødvendigt for at opnaae et gavnligt Siemed.

Judenrigsministeren: Den provisoriske Lov, som den er bleven forelagt fra Regeringens Haand, er allerede tidligere bleven forsvaret paa dennes Begne, og den Skikkelse, hvori den nu foreligger Thinget, bleven bestridt. Jeg troer saaledes i den Henseende i det Væsentligste at kunne henholde mig til, hvad der tidligere er bleven fremført angaaende disse Punkter. Sagen er idag af tvende ærede Talere bleven bragt paa et Standpunkt, som jeg troer er noget nyt med Hensyn til de Forhandlinger, som hidtil have fundet Sted, men det blev dog ogsaa af den ærede 1ste Landsstingsmand for 9de Kreds (Dahl) indrømmet, at heller ikke for hans Tanke fandtes der et ganske tilfredsstillende Udtryk i Lovudkastet, saaledes som det for Diebliffet foreligger. Jeg skal derfor ikke tillade mig at tale udførligere om Sagen paa det nærværende Standpunkt i det Hele, men derimod kan jeg ikke forbigaae nogle Bemærkninger med Hensyn til det Øndringsforslag, som er stillet af 5 ærede Landsstingsmænd og navnlig forsvaret af den ærede Landsstingsmand for Bornholm (Krabbe), nemlig at Ordene i den 4de Linie i Paragraphen „de i Sognet hjemmehørende Personer“ skulde udgaae. Jeg maa tillade mig at troe, at dette Øndringsforslag berøver paa en Misforstaaelse og at dets Antagelse i høi Grad vilde forrykke det hele Lovudkasts Tendens og dets Virkninger. Det er nemlig en Misforstaaelse, naar Ordene „de i Sognet hjemmehørende Personer“ ere blevne forstaaede saaledes, som om de skulde være eensbetydende med Forsørgelsesberettigede i Sognet. Det er ikke Tilfældet. Det frem-